

[Marianne Bentsen-Pedersen]

sætning, der, som der står, »altid vil give sig udslag i en bestemt påvirkningsmæssig effekt.«

Den påståede slagside søger kristeligt folkeparti at afhjælpe ved en omlægning af Danmarks Radios struktur. Denne strukturændring skulle bestå i, at mange forskellige interessegrupper hver for sig får deres eget selskab og derfra kan producere radio- og fjernsynsprogrammer. Jeg vil først sige, at radio- og fjernsynsprogrammer ikke er noget, man sådan bare laver; dette arbejde kræver ikke bare teknisk personale, men også uddannet programpersonale. Dernæst vil jeg sige, at vi ikke tror, at radio eller fjernsyn derved bliver mere inspirerende, mere alsidigt, og slet ikke af en højere kvalitet. Vi får nærmere et slagsmål grupperne imellem om, hvem der bedst indoktrinerer befolkningen, vi får propagandaprogrammer, der mister enhver form for spænding.

Vi kunne måske tænke os muligheden af, at man sideløbende med programmerne i Danmarks Radio gav offentlige institutioner, undervisningsinstitutioner, selvejende institutioner og andre grupper, hvis formål er kulturelt oplysende eller undervisningsmæssigt, tilladelse fra ministeren til at udøve radio- og fjernsynsvirksomhed inden for afgrænsede lokalområder. Men at disse institutioner og grupper på det nærmeste skulle overtage Danmarks Radio, kunne jeg aldrig drømme om.

Jeg må med disse bemærkninger afvise begge de to lovforslag.

Janne Normann (RV):

Det kan næppe undre det konservative folkeparti, at vi er imod kommercielt TV. Det er at stikke sig selv blår i øjnene at tro, at programmerne bliver billigere ved at blive betalt af reklamerne, for betales skal programmerne og reklamerne jo, og der er kun forbrugerne til at gøre det.

Derudover vil jeg pege på en ting, som det under mig at det konservative folkeparti ikke er opmærksom på. Det er klart, at hvis vi får reklame-TV, så vil det kun være de store virksomheder, der vil have råd til at reklamere. Det vil gå ud over alle de mindre virksomheder, som vil blive stillet endnu dårligere i konkurrencen, når de ikke kan reklamere i TV. Det kan dog ikke være særlig er-

hvervsvenlig eller særlig fornuftig politik overhovedet yderligere at ramme de mange små erhvervsvirksomheder, som Danmark er så afhængig af.

Det nævnes i bemærkningerne, at man f. eks. kunne give koncession til den danske presse. Jeg må gøre opmærksom på, at danske dagblade simpelt hen ikke har kræfter tilovers til også at lave programmer i de elektroniske massemedier. De slås i forvejen for livet. Måske kan de store dagblade afse ressourcer i form af mandskab til at lave nogle programmer, men der skal først og fremmest en vældig anden uddannelse til, det er ikke nok bare at være journalist. For alle dagbladene gælder det, at de vil blive ramt af de dalende annonceindtægter, mens det i hvert fald kun vil være de helt store, der vil have ressourcer til at lave programmer. Derved får vi igen en slagside, som vil gå ud over de mange mindre dagblade.

Kort sagt, dette forslag vil medføre en øget bladdød eller i hvert fald en alvorligt øget konkurrence for vores danske dagblade. Bladdøden er i forvejen alt for udbredt herhjemme. Vi har kun halvdelen af de dagblade tilbage, som vi havde efter anden verdenskrig. Denne bladdød ser jeg meget nødig fortsætte.

Generelt vil jeg gerne sige, at det lyder meget kønt med forskellige styrelser for de forskellige programmer, vi har i radio og TV. Men der er én ting, der for mig er meget vigtig, hvis vi får et TV 2, nemlig at der bliver en øverste fælles styrelse for alle TV-programmer. Jeg hader at bruge fremmedord, men jeg er næsten nødt til det i dette tilfælde. Det er enormt vigtigt, at de TV-programmer, vi sender ud i æteren, bliver kontrapunktiske. Det vil – for at trække det ned på jorden – sige, at når der er opera på det ene program, skal der være cowboyfilm på det andet, og når der er en politisk diskussion mellem hr. Flemming Jensen og kulturministeren på det ene, så skal der være fodboldkamp på det andet. Forbrugerne vil blive rasende – nej, der er nok ingen, der ville se på det første, men alligevel – forbrugerne vil blive rasende, hvis man f. eks. sender fodboldkampe, som er meget populære, kan jeg forstå, på begge TV-programmer på én gang, eller hvis man sender noget meget let underholdning. Jeg ved ikke, hvem jeg skal nævne som kontrapunkt til Otto Leisner, men der